

Leo Trotskij

Kamrat Nins otillbörliga uppträdande

10 augusti 1933

Kära kamrater:

De senaste breven och dokumenten från centralkommittén i den spanska sektionen, som leds av kamrat Nin, framkallar en känsla som bara kan kallas indignation. Det mest förvånansvärda är tonen i dessa brev. De är fullpoppade med mest skarpa anklagelser och kränkande påståenden, som används utan minsta anledning. I många fall rör det sig helt enkelt om förolämpningar. Redan denna ton vittnar om hur långt Nin och hans nära vänner har fjärrat sig från en anda av revolutionär kamratskap och en känsla av elementärt personligt ansvar. Endast personer som saknar inre disciplin kan skriva på detta sätt, särskilt med avseende på organisationen – som de i grund och botten uppfattar som främmande och fientlig.

De ”anklagelser” som framförs av Nin-gruppen har vederlagts flera gånger om. En representant för denna grupp var på förkonferensen. Där hade han möjlighet att framföra alla sina yrkanden och anklagelser. Vad blev resultatet? Nins och hans vänners politik fördömdes av alla den internationella vänsteroppositionens sektioner utan undantag. Man hade kunnat tro att enbart detta faktum borde ha gjort Nin och hans vänner lite mer försiktiga. Istället fördubblade och tredubblade de förolämpningarna mot hela den internationella vänsteroppositionen.

För ögonblicket ska jag bara beröra en punkt: Nin-gruppen vågar anklaga den internationella oppositionen för att ha – som det verkar orättvist – uteslutit Rosmer, Landau och andra från sina led. Men dokument och fakta vittnar om raka motsatsen: Rosmer ville ur Förbundet utesluta några kamrater som han inte ansåg vara önskvärda¹, men hamnade i en liten minoritet, och sedan *lämnade* han förbundet. Personligen har jag upprätthållit en lång korrespondens med Nin om denna händelse. Jag informerade honom om alla initiativ som jag vidtog för att förhindra att Rosmer tog ett sådant uppenbart felaktigt steg, vilket inte härrörde ur revolutionära överväganden, utan personliga nycker. Trots sin vänskap med Rosmer skrev Nin till mig att ”sunt förnuft är inte på Rosmer sida”. På mina upprepade skriftliga frågor, där jag ville veta om Nin kunde vidta några ytterligare åtgärder för att förhindra att Rosmer tog detta felaktiga steg, hade Nin inget att komma med, och erkände därmed att alla möjliga mått och steg hade uttömts.

Samma gäller Landau. Som bekant var det ingen som föreslog att han skulle uteslutas. Han var bara ombedd att delta i den tyska sektionens demokratiskt inkallade konferens.... Jag lämnade in en resolution som till innehåll och ton var mycket försonlig och som Nin ”helt och förbehållslöst” skriftligen anslöt sig till. Vi vet att Landau därefter ”uteslöt” majoriteten av centralkommittén i den tyska sektionen, och vägrade delta i konferensen, där han skulle ha hamnat i hopplös minoritet.

Som medlem av den dåvarande internationella byrån deltog Nin i utformandet av hela vår politik och bär fullständigt ansvar för den. Och utan att komma fram med några fakta eller dokument, lägger han nu ansvaret för Landau och Rosmer på den internationella vänsteroppositionen, och glömmer eller tigger om sitt eget ansvar. Hur ska man karakterisera en sådan metod?

Låt oss för ett ögonblick anta att Nin senare kom fram till slutsatsen att vårt agerande när det gällde Rosmer, Landau och de andra hade varit felaktigt. Då borde han ha sagt: ”Vi har gjort det och det felet, vi måste rätta till det på det och det sättet.” Detta skulle ha varit ett helt legi-

¹ Det rörde sig främst om Raymond Molinier, som Rosmer ansåg vara farlig och äventyrlig. – Red

timt tillvägagångssätt. Det gäller bara att tydligt säga hur ”felen” ska korrigeras. Rosmer- och Landau-grupperna har publikationer och utvecklar ståndpunkter som skiljer sig mer och mer från våra ståndpunkter i vissa viktiga frågor. Om frågan om Rosmer och Landau inte hade framförts som en lömsk manöver, utan med ett praktiskt syfte – att återföra Rosmer-Landau-grupp till Internationella vänsteroppositionen – då skulle kamrat Nin ha varit skyldig att utvärdera deras ståndpunkter och dra lämpliga slutsatser: är dessa ståndpunkter förenliga med bolsjevik-leninisternas ståndpunkter? Ska vi för vår del avkrävas vissa specifika eftergifter, i så fall exakt vilka? Eller är det tvärtom Rosmer och Landau som måste avsäga sig vissa specifika ståndpunkter och metoder för att kunna återförenas med vänsteroppositionen? Att ställa frågan på ett sådant allvarligt, principfast och samtidigt praktiskt sätt skulle ha gjort det möjligt att diskutera och kanske ta det ena eller andra praktiska steget. Nins nuvarande tillvägagångssätt visar att han inte är intresserad av att uppnå några praktiska resultat överhuvudtaget: allt han är ute efter är en konstgjord förevändning för att framföra insinuationer om den internationella vänsteroppositionen.

Något som är ännu tråkigare är att kamrat Nin behöver agera på detta illojala sätt för att kamouflera sin egen politiska vacklan och en hel rad misstag, vilka har hindrat den spanska vänsteroppositionen från att erövra den plats som yppade sig genom den spanska revolutionen. På grund av kamrat Nins radikalt felaktiga politik, blir inte den spanska sektionen starkare utan svagare. Att diskutera politiska frågor med kamrat Nin leder tyvärr ingenstans: han går som katten kring en het gröt, bedriver diplomati, slingrar sig, eller vad som är ännu värre, besvarar kamraternas politiska argument med personliga insinuationer.

Jag ber er att bringa detta brev till alla sektioners kännedom, först den spanska sektionen. Jag skulle vilja att brevet skickas till alla våra vänner i Sydamerika: ju snabbare de övertygas om falskheten i och faran med kamrat Nins politik, desto närmare kommer de att ansluta sig till vår internationella organisation, och med desto större framgång kommer de att arbeta på sin nationella arena.

Kommunistiska hälsningar,
L. Trotskij

P.S. – Detta brev var redan färdigskrivet när mina vänner skickade mig två dokument från kamrat Nin och andra som svar på ett brev från kamraterna Shachtman och Frank. Eftersom detta brev hade skrivits på Prinkipo upptäcker kamrat Nin en intrig, en ”komedi”, etc. ... Han antyder att jag gömmer mig bakom brevet undertecknare. Av vilken anledning? Det är inte av rädsla för Nin och hans medarbetare, för jag har många gånger uttalat mig, som jag hoppas entydigt, om Nins ”politik”. Min korrespondens med honom är nu tillgänglig för kamraterna. Jag har inte det minsta intresse av att dölja min uppfattning att kamrat Nins verksamhet är skadlig. Varför skulle jag gömma mig bakom ryggen på Shachtman och Frank? Även om initiativet till brevet hade kommit från mig, skulle det inte ha ändrat innehållet i det minsta. Det som räknas är brevet fakta och argument, och de är förkrossande för Nin. Nu är sanningen den att ansvaret för att ha tagit initiativ till och skriva brevet helt och utslutande ligger hos de kamrater som undertecknat det. Jag blev bekant med texten i brevet först när jag läste det. Och vilken rätt har Nin och hans medarbetare att framställa Shachtman och Frank som oförmögna att ha en uppfattning om dessa intriger och att uttrycka den på eget initiativ? Om Nin har några tvivel om äktheten av detta brev, kan han höra sig för hos de amerikanska och franska sektionerna och deras centrala och lokala organ. Jag är säker på att han kommer att få en tydligt om än något obehagligt svar.

Med sitt sätt att komma med tarvliga undanflykter, försvarar Nin sina personliga insinuationer med att citera ett uttalande från min sida – knappast ett personligt sådant – att politik uttrycks

genom människor. Han glömmer bara att människor både kan frambringa bra och dålig politik, och att varje politik väljer de människor som passar det och tränar dem därefter.

Översättning: *Martin Fahlgren*

Till innehållsförteckningen för artikelsamlingen [Trotskij om Spanien](#)